

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve:

Egy évre 10 ft. — Kr. Negyed évre 2 ft. 50 kr.
Fél évre 5 — — — — — Egyre 1 — — — — —

Előfizetői név a minden kötetben: FÜGGETLEN, VEGYER, HAZ FÜGGŐSÉGET, a szerkesztőségé bérmentes küldendő.

Előfizetheti helyben:

TELEDDI K. LAJOS és IG. CSÁTHY KÁROLY
könyvkereskedésben a szerkesztőségnél.
Együtt a postahivataloknál.

Hirdetési díj:

Ötbasós petisórért 5 kr.

Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt több színes hirdetések, alk. szerinti legolcsóbb 3 ért.

Bélyegdíj minden betéttel külön 30 kr.

„Nyitóléte”-en megjelenő kötetben ötbasós petis 15 kr.

Nev. vagy bérmentesül. beállítások nem vételek tekintetbe. — Ugyzenlőde kértatik sem adnak vissza.

A beteg szultánok.

Debreczen, márcz. 6.

Második Mahmud szultán mikor trónját elfoglalta, keleti borzasztó szokás szerint és azon elvvel fogva, hogy elég egy kalifa egy birodalomban, bátyját Musztafát egyszerűen megfojtatta. (1809.)

Igaz, hogy a megfojtott testvér hideg hullaja, a fényes, csillámos sírban nem mozdult meg többé, hanem aludta csendesen hosszú, nagy álmát ösei sírboltjában.

De a kisbíró, mely a szultánok keblét is uralja, az a nyugtalan kisbíró odaült a szultáni kedély tejéjére, és e küllőben nagytoró férfúnak borongóvá tette életének egész folyamát.

Mahmud uralkodásának folyamában számtalanszor adta jelét a reformok iránti hajlamának, éppen ez okból az akkoriban még nagy hatalommal bíró pápi párt, s különösen a régi szokásokhoz vas következéssel ragaszkodó ulémák szemében nagy szálla volt szultán ő felsége, úgy hogy eunek a hatalmas férfúnak, azt lehet mondani, hogy talán egész életében egy árva napot se engedtek csendesen elmulni.

Egyik összeesküvés követte a másikat, úgy hogy a különben bátor, hősiess szultánok, — nem ok nélkül — rémekkel népesítettek meg éjjének és nappalának minden óráit.

Csak a tengerszoros hullámai tudnak azt megmondani, hogy egyszer más-szor hány összeesküvő ulémának testétől elválasztott feje merült el az éjszótében annak mélységébe.

Mahmud életben maradását csak egyedül annak köszönhetjük, hogy a természet által rendkívül finom tapintat és éles látással áldott meg, mert máskülönben okvetlenül áldozatul esett volna azon sok ármány és eselszövénynek, mely élete ellen irányoztatott.

Egykor, midőn mint főpap, a mekai szent vándorok karavánját vezette volna ki a fővárosból, hosszú veszélyes nagy utarra, ősi szokás szerint, egy régi elhagyott temető melletti menet közben, segédtszűjére reá tekintvén, látta, hogy az egy régi sírfelől közeledtükre, halvány színt kezd ölteni, és tagjaiban bizonyos resketés észlelhető. Azonnal megkapta lovát a szultán és kirántott szabályját a remegő szívének irányozván, reá rivallt „beszélj gazember, vagy mindjárt meghalsz!” A reszkető ember azon pillanatban bevallá, hogy a legközelebbi sír névére van azon czélból, hogy az amlélt elovagló szultánt levegőbe röpítse.

Más alkalommal, midőn Mahmud atya mauzóleumbá ment imádkozni, a sír mélyéből harsány hang tört elő, mely intette őt, hogy letérvén eddigi útjáról, ősei nyomdokán haladjon.

Mahmud lelke tiszta levén minden babonás hittől, midőn megégy-szer kiadta a rendeltet, hogy ismét az atyai hamvaknál kíván buzgólni, megjelenése előtt kivésél, a legnagyobb titokban, leghebb katonái által körülzáróltatá a sírt, s midőn imája közben ismét megszóllalt a síri hang, egy percz alatt felnyitatta a sír zárait, és hű emberei egy a sírboltban elrejtőzött ulémát vonszoltak elő, kit a szultán átdot a tömeg bosszújának, mely azt szétmarcangolta.

Már aztán annyira ment az ármány és eselszövény, hogy a szultán kávéját is csak saját gyermeke Abdul Meccid kezéből fogadhatta el.

— A „Kelet Népe”-nek írják Baranyamegyéből eme jellemző sorokat: Ama Tizsa Kálmán, ki éveken keresztül néha a legpiszkosabb leánya, egy úntás kormú pernaahajderrel nem hogy egy fedél alatt, hanem saját nemesi kúriáján meg ráadásul lakjon. — Áááh! púf tájfel — e már igaz scandal!

— Tudja nagyságos kisasszony — minden fele is szemét szurt már ez a história, s hogy mégis már némi titulus adjanak az egész dolognak, mint értesület — Kondorosy bátyám valahonnan Somogyból valami távoli szegény rokonnának két szép fiát elhozatta, s ezek mellé meg fogadtat instruktornak, — és most majd úgynevezett Patakra, a celléjümba bannulni, természetesen hogy mentől közelebb lehessen a fin, de meg hogy iskolától is kénytelen beérkezése, s ez intézmény által, szerett leányát is megnyugtassa a fellől, hogy a szultán nem távolítja el tőle.

— De én ezen intézményben sok józan számítás látok, és pedig Kátoza nem látván őt naponta, — meg lehet, hogy ennek a fiatal embernek, a reá hetet nimbusa idővel is oss-

Egy délután, a mint a gyermek a fekete kávéval atyjához közelítene, a szultán előtt feltűnt a gyermek remegő alakja, s hirtelen reákiáltott: „Mi bajod szerencsétlen?” a gyermek ijedten ejtél el kezéből a tálcát, s odaborulván felbőszült atyja lábaihoz, bevallá, hogy rémitgetésekkel vették reá, hogy megereztet italt nyujtsan atyjának.

A máskülönben is izgatott kedélyű szultán, indulat rohamának perozében megragadá a gyermek lábait, s feje felett rémitó erővel megforgatván, palotája ablakából beledobta a tengerbe.

A rémjelenet tanúi közül csak Riza Csibukcsi bíró lélekjelenlétet s egy perc alatt leszökött a lépcsőkön, belevet magát a tengerbe s a hullámokból felbonygó gyermeket megragadván, vállaira vette s felvívén a palotába, azon lueskósan az atya lábaihoz tévedt, ezen szavakkal: jót vagy roszt tettem uram, nem tudom, itt a fejem üttesd le.

Mahmud szultán ki ez alatt némileg esendesebb kedélyét visszanyerte, megkérve meztet fiának és megrontójének, sőt Riza e nemes ténye által nta nyitott magának a magasabb polcra, Abdul Meccid pedig szultán lett később, kit személyesen is szerencsések valánk ismerni.

Mahmud szultán élete egy izgalmas élet volt, esendes, pihenő órák nélkül, mely gyermekein is a természet törvénye szerint nagyon meglátszott. Abdul Meccid pedig, ki a tengerbebotatás rémeseménykor bizonyos szivárgulást kapott, rövid élete folyamában nagymérvű idegességének számtalanszor adta jelét. Sokszor minden valódi ok nélkül, legdrágább csibukjait verte szét szolgáinak fején.

Egykor, midőn éneklő madarainak dalában gyönyörködött volna, ilyen gondolat szállta meg agyát: Istenem! mily andalító, mily menyéi hangzása s márdárkó éneke, a kaliban, mint foglyoké is, hátha visszaadom szabadságukat, hát akkor mily elragadó fognak énekelni! S azonnal parancsot adott, hogy a madarakat bocsássák szabadon.

A madarak kiröpentek s azoknak egyike, mely legandalítóbb énekével nyerte meg a szultán kegyét, az ablakon ki és egy ott terjengő nagy fűgefára röpent s abban a pillanatban egy ott állalkodó macska által rögtön felalattott.

A szultán leirhatatlan izgalomba jött, úgy, hogy e perczől fogva macskára nem nézhetett, sőt bármerre járt, szoros kötelessége volt a rendőrségnek, a macskák látávolon kívül helyezni, mert egy macska látása a szultánt valóságos ideglázba ejtette.

Abdul Meccidnek minden gyermeke sziv-idegbántalomban szenved, hasztalan itt minden orvosi beleavatkozás a baj gyógyíthatatlan, a török nemzet hasztalan teszi le egyiket és emeli fel a másikat, Abdul Meccid szultán maradéka nem fogja felemelni a török birodalmat, mert a sziv-idegbántalonnak egyik retentő kifolyása az alaptalan félelem, mely megfosztja azt a kit gyötör a férfui bátorságnak még látszatától is. Ez a nyavalya firol-fira száll, még esendes körülmények között is, hátha még bor és szerelem szivattyúi szívják ki a fiatal idegek erőforrását? Ez okból következnek egymásután a beteg szultánok.

— A „Kelet Népe”-nek írják Baranyamegyéből eme jellemző sorokat: Ama Tizsa Kálmán, ki éveken keresztül néha a legpiszkosabb leánya, egy úntás kormú pernaahajderrel nem hogy egy fedél alatt, hanem saját nemesi kúriáján meg ráadásul lakjon. — Áááh! púf tájfel — e már igaz scandal!

— Tudja nagyságos kisasszony — minden fele is szemét szurt már ez a história, s hogy mégis már némi titulus adjanak az egész dolognak, mint értesület — Kondorosy bátyám valahonnan Somogyból valami távoli szegény rokonnának két szép fiát elhozatta, s ezek mellé meg fogadtat instruktornak, — és most majd úgynevezett Patakra, a celléjümba bannulni, természetesen hogy mentől közelebb lehessen a fin, de meg hogy iskolától is kénytelen beérkezése, s ez intézmény által, szerett leányát is megnyugtassa a fellől, hogy a szultán nem távolítja el tőle.

— De én ezen intézményben sok józan számítás látok, és pedig Kátoza nem látván őt naponta, — meg lehet, hogy ennek a fiatal embernek, a reá hetet nimbusa idővel is oss-

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból való volt nagy csatokkal. A hámosban rendszerint kétél volt s a mint a német mesteremberektől tanulták „hámsztráng”-nak a német Strang kétél szóból neveztek. A fécék is széles borból voltak s szeméin alul a lónak nagy szivforna borból majdnem orráig ért. A sorény szépen befutók s a lovak hátra főkép téli hideg időben, szines pokróczokat teritettek. A kocsis szakállas férfi volt: disz egyenruhát viselt fűjt róka farka préms süveg fedte, kezében csafraognos nyelű ostort suhogtatott. A fellejtár hasonlóképen prémsüveget viselt s egyenruhába volt öltözve. Lovas szolgák vágattak a kocsi előtt, a lovas pedig hátul vezetete a „vezeték paripát”. A hegyes tör. névelnykor pallos mindenkor a paripán volt a nyereghez erősítve. Ha lakadalomba vagy keresztelőre ment a four vagy egyáltalán bármely ünnepélyes alkalommal szíroznak hámosok raktak a lovakra, arany életpedig hát nyolcz ezüstös, aranyos köves gyöngyös szerszámú, orszlán, tigris, párdzsebbel takart úri lovat. Erre előtt a fő utánok pedig a vizelezőmester jart „tollas forgósan”. A fellejtár melletti fő rendszerint ménlő volt s szerették a régiek, ha azok nyertek, visítottak mikor a városba érkeztek. (Apor. i. m. 363-75. l.)

— A hintó elé redesen 6. névelnykor 8 lovat fogtak. A kocsis nem a bakon ült. Egy lovat megnyergelt s arról hajította a többi. A hámos széles borból

